

Sanktuarium Oławskie

Czasopismo Parafii NMP Matki Pocieszenia w Oławie

NR 119/120 • XII 2020/I 2021 • ISSN 2083-2605

W NUMERZE

s. 1. **TEMAT MIESIĄCA – Trzej Królowie** • s. 2. Zgromadzeni na świętej wieczerzy • s. 4. KSM – oddział nr 13 wznowił działanie • s. 6. Uzdrawiacie chorych • s. 8. Kalendarium 2020 • s. 11. Orygenes o Piśmie Świętym • s. 13. Zanim się narodziłeś • s. 15. Sanktuarium dzieciom • III s. okł. Kultura duchowo

Ksiądz prałat **STANISŁAW BIJAK**

1946–2020

KAPELAN HONOROWY OJCA ŚWIĘTEGO
WIELOLETNI DZIEKAN OŁAWSKI
PROBOSZCZ PARAFII PW. MIŁOSIERDZIA BOŻEGO W OŁAWIE

Dziękujemy Panu Bogu, że mogliśmy znać Księdza Prałata Stanisława Bijaka. Był przyjacielem naszej parafii. Często towarzyszył nam w różnych parafialnych uroczystościach i wydarzeniach. Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie!

Trzej Królowie

„Gdy zaś Jezus narodził się w Betlejem w Judei za panowania króla Heroda, oto mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy i pytali: «Gdzie jest nowo narodzony król żydowski? Ujrzelśmy bowiem Jego gwiazdę na Wschodzie i przybyliśmy oddać Mu pokłon»” (Mt 2,1–2). Kim byli ci, o których pisze w swej Ewangelii św. Mateusz, a ich przybycie do Bożego Dziecięcia wspominamy 6 stycznia jako święto Objawienia Pańskiego?

Mędrcy przybyli ze Wschodu, z tajemniczych, w połowie legendarnych, niezmiernie bogatych krajów. W Persji i Babilonii magowie należeli do kasty kapłańskiej, spełniali czynności kapłańskie, byli doradcami władców, ale również badaczami zjawisk przyrody i ich interpretatorami, czyli byli też wróżbitami i astrologami. Mądrość, którą reprezentowali, nakazała im wyruszyć w drogę na poszukiwanie Nowo narodzonego. Gwiazda i święte Pisma były dwoma światłami, które wskazywały im drogę. Pięknie opisał to papież Benedykt XVI: „Mamy prawo powiedzieć, że reprezentują oni drogę religii ku Chrystusowi, jak również drogę nauki, która z myślą o Nim przekracza siebie samą”.

Tajemniczych mędrców zaczęto nazywać królami pod wpływem Tertuliana, który nawiązywał do słów Psalmu 72: „Królowie Tarszisz i wysp przyniosą dary, królowie Szeby i Saby złożą daninę”. Mogą oni reprezentować trzy kontynenty: Europę, Azję i Afrykę. Mogą też symbolizować trzy okresy ludzkiego życia, wówczas jeden z nich ukazywany jest jako młodziwiec, drugi – jako dojrzały mężczyzna, a trzeci to starzec. Stara tradycja opowiada też o trzech braciach, władających trzema królestwami:

Relikwiarz Trzech Króli w katedrze kolońskiej – tzw. strona przednia

Melkon (Melchior) – miał władać Persami, Gaspar (Kacper) – Hindusami, a Baltazar – Arabami.

Zatem wypisywane kredą na drzwiach naszych domów litery C+M+B odczytuje się często jako inicjały imion tych władców, ale należy je rozumieć jako słowa błogosławieństwa: „Christus mansionem benedicat – Niech Chrystus błogosławi [to] mieszkanie”. Święty Augustyn tłumaczył zapis CMB jako „Christus multorum Benefactor est”, tzn. Chrystus jest Dobro czyncą wszystkich.

Święty Mateusz nie podaje także liczby mędrców. Malowidła w katakumbach rzymskich z wieku II i III pokazują ich dwóch, czterech lub sześciu. U Syryjczyków i Ormian występuje ich nawet dwunastu. W Tradycji Kościo-

ła przeważa jednak stanowczo liczba trzy ze względu na opis, że złożyli trzy dary: złoto, mirrę i kadzidło. Dary te są uznaniem królewskiej godności Dzieciątka. Tradycja Kościoła dostrzegła w tych darach trzy aspekty tajemnicy Chrystusa. Złoto podkreśla Jego królewską godność. Kadzidło, należne Bogu jako ofiara, wskazuje, że jest On Kapłanem Nowego Przymierza, Synem Boga. Mirra zaś symbolizuje tajemnicę męki Chrystusa.

Podanie głosi, że magowie powrócili do swojej krainy, a kiedy jeden z Apostołów głosił tam Ewangelię, przyjęli chrzest, zostali wyświęceni na biskupów i ponieśli śmierć męczeńską. Legenda z wieku XII głosi, że relikwie trzech magów przewiozła do Konstantynopola cesarzowa, św. Helena, zaś w wieku VI miał je otrzymać od cesarza biskup Mediolanu, św. Eustorgiusz. Po zajęciu Mediolanu w 1164 r. Fryderyk I Barbarossa zabrał relikwie do Kolonii, gdzie umieścił je w kościele św. Piotra. Do dziś w katedrze kolońskiej za głównym ołtarzem znajduje się relikwiarz Trzech Króli, arcydzieło sztuki złotniczej.

Uczestnicząc we Mszy św. w uroczystość Objawienia Pańskiego, pamiętajmy o tajemniczych, pogańskich mędrcach, którzy natchnieni Bożą łaską wyruszyli w daleką i niebezpieczną podróż, aby spotkać Boga-Człowieka i oddać Mu pokłon. Uroczystość Objawienia Pańskiego należy do pierwszych, które ustanowił Kościół. Od końca IV w. czcimy tajemnicę Objawienia się Pana wszystkim ludom, a wysoką rangę tego święta podkreślają wszystkie teksty liturgii.

Bożena Sobota

Zgromadzeni na świętej wieczerzy

Trwamy już w nowym roku liturgicznym i duszpasterskim. Jego temat brzmi: „Zgromadzeni na świętej wieczerzy”. Jest to drugi etap trzyletniego programu duszpasterskiego dla Kościoła katolickiego w Polsce. Również my, czytając artykuły z tego cyklu, będziemy mieli możliwość odnowienia naszej świadomości dotyczącej daru Eucharystii oraz odkrycia na nowo celu jedności i łączności sakramentów.

Przypomnimy sobie naukę Jezusa Chrystusa zawartą w sakramentach chrztu, bierzmowania i Eucharystii.

Cele programu

Arcybiskup Wiktor Skworec, przewodniczący Komisji Duszpasterstwa przy Konferencji Episkopatu Polski (KEP) mówi, że celem owego programu jest pogłębienie świadomości tego, czym jest „święta i Boska liturgia” (Katechizm Kościoła Katolickiego, KKK 1330). Nie chodzi tu tylko o budzenie eucharystycznej żarliwości wśród wiernych świeckich, ale również u duszpasterzy. Eucharystia jest sakramentem miłości, z którego wspomniane grupy wiernych czerpią siłę do pogłębiania więzi, która wynika z istoty eucharystycznej, akcji liturgicznej i z zaangażowania na rzecz drugiego.

Ojciec mój da wam prawdziwy chleb z nieba (J 6,32)

Powyższe motto biblijne towarzyszy nam w obecnym roku liturgicznym. Cennym komentarzem do niego są słowa Jana Pawła II:

Kościół jednakże nie urzeczywistnia się przez sam fakt zespo-

lenia ludzi, przez przeżycie braterstwa, do którego daje sposobność uczta eucharystyczna. Kościół urzeczywistnia się wówczas, gdy w owym braterskim zespoleniu i wspólnocie sprawujemy i celebруем Chrystusową Ofiarę krzyża, gdy śmierć Pańską opowiadamy, aż przyjdzie, a z kolei głęboko przejęci tajemnicą naszego Odkupienia, przystępujemy społecznie do Stołu Pańskiego, aby karmić się w sposób sakramentalny owocami Najświętszej Ofiary przebłagalnej. (Dominicae cenae, nr. 4).

Aby dobrze zrozumieć słowa papieża, w cyklu artykułów poznamy przystępną teologię wspólnoty eucharystycznej oraz otrzymamy wskazania dotyczące celebracji eucharystycznych, praktykowania świadomego uczestnictwa w nich (tzw. formacja liturgiczna). Jak wiemy, liczne dokumenty Kościoła ukazują Eucharystię jako sakrament bezpośredniej obecności samego Chrystusa. Otóż Jezus jest w tym sakramencie darem ofiarnym i Pokarmem, którego mocą Kościół ciągle żyje i wzrasta, jest ośrodkiem i celem całego życia sakramentalnego wiernych, jest źródłem

i szczytem całego życia Kościoła i sprawowanego kultu, jest ostatecznie centrum wszystkich sakramentów i dzieł kościelnego apostołstwa.

Historycznie

Każda liturgia Mszy świętej jest czasem spotkania na świętej wieczerzy. Jest pamiętką wieczernika, ukazywaną jako czytelną ofiarą Chrystusa. Zatem każda liturgia Mszy św. powinna mieć charakter wielkoczwartkowej Wieczerzy Pańskiej w klimacie spotkania z Bogiem. Niedzielną Eucharystią to urzeczywistnienie tej pamiętki, jest to czas spotkania na świętej wieczerzy. Papież Sylwester, który sprawował urząd Piotrowy w latach 314–335, nakazał, aby rzymski dzień słońca był obchodzony jako dzień Pański, na pamiętkę Zmartwychwstania Chrystusa, a cesarz Konstantyn Wielki ogłosił niedzielę dniem wolnym od pracy (321 r.). Obowiązkiem duszpasterzy jest staranie się o to, aby wierni zachowywali Boże i kościelne przykazania dotyczące niedzieli, również teraz, w tym trudnym dla nas czasie, jakim jest pandemia. Niedziela jest to dzień, który można traktować jako głów-

ne wydarzenie w parafii, dlatego też powinna posiadać miejsce szczególne w działaniu i pracy duszpasterskiej, gdyż to właśnie tego dnia jest możliwy kontakt z największą grupą parafian. Zatem temat świętowania niedzieli również pojawi się w naszych cyklicznych rozważaniach.

drogi z Kościołem z różnych powodów się rozeszły, staje się motywem do powrotu na drogę sakramentalną oraz odkrywaniem na nowo Eucharystii.

Założenia

Program duszpasterski jest inspirowany drugą częścią adhortacji apostoelskiej Benedykta XVI

ludu Bożego jest ośrodkiem całego chrześcijańskiego życia tak dla Kościoła powszechnego, jak i lokalnego oraz dla poszczególnych wiernych. W czynności tej osiąga szczyt działanie, przez które Bóg w Chrystusie uświęca świat, oraz kult, jaki ludzie oddają Ojcu, wielbiąc Go przez Chrystusa, Syna Bożego, w Duchu Świętym. Ponadto we Mszy świętej wspomina się w cyklu roku misteria odkupienia, tak że one w pewien sposób stają się obecne. Pozostałe zaś czynności święte i wszystkie czyny chrześcijańskiego życia wiążą się ze sprawowaniem Eucharystii i do niej zmagają. (OWMR 16).

Do kogo skierowany jest ten program?

Jako że Eucharystia jest szczytem i źródłem całego życia chrześcijańskiego oraz wszystkie sakramenty, posługi i dzieła apostoelskie zmagają właśnie do niej i się z nią ściśle wiążą, to adresatami tego programu są wszyscy ochrzczeni, niezależnie od wieku i zadań powierzonych w Kościele. Dzięki niemu mamy odnowić nasz szacunek do najświętszego misterium naszej wiary, a dla tych, których

Sacramentum Caritatis. Głównym celem trwającego roku liturgicznego jest uwrażliwienie całej wspólnoty chrześcijańskiej na to, aby Ofiara i Sakrament stały się sercem życia chrześcijanina. O tym, dlaczego ma być sercem, mówi Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, czyli do dużej księgi, położonej na ołtarzu, z której kapłan odczytuje różne modlitwy podczas Eucharystii:

Sprawowanie Mszy świętej jako czynność Chrystusa i hierarchicznie zorganizowanego

Eucharystia jest ustanowiona przez Chrystusa i darowana Kościołowi. Bardzo ważnym względem jest tu „ars celebrandi”, czyli sztuka sprawowania. Nie dotyczy ona wyłącznie duchowieństwa, ale też wiernych świeckich. Całe zgromadzenie liturgiczne jest podmiotem działań liturgicznych. Liturgię celebrują także ci, którzy na mocy sakramentu chrztu świętego czynnie w niej uczestniczą poprzez odpowiednie postawy i gesty, modlitwę, śpiew, słuchanie czy też milczenie, choćby nie mieli określonej funkcji w zgromadzeniu liturgicznym.

Niech te zagadnienia będą swoistym wstępem do kolejnej części naszego cyklu.

*Na podstawie:
Zeszyt teologiczno-pastoralny
– „Zgromadzeni na świętej
wieczerzy”*

kl. Piotr Paweł Spaliński

KSM – oddział nr 13 wznowił działalność

O planach i nadziejach oraz o wszystkim tym, co jest związane z działalnością Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, opowie asystent parafialny oddziału nr 13 w Oławie oraz asystent Diecezjalny KSM Archidiecezji Wrocławskiej, ks. Kamil Kasztelan.

Kamila Hamal: *Parę lat temu usłyszałam słowa „Przez cnotę, naukę i pracę służyć Bogu i Ojczyźnie gotów!”. W jaki sposób definiują one Kasmowiczów?*

Ks. Kamil Kasztelan: „Przez cnotę, naukę i pracę służyć Bogu i Ojczyźnie gotów!” to zawołanie młodzieży należącej do Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, w pełni wyraża ono charyzmat naszej organizacji. KSM to wspólnota, w której ważne miejsce zajmuje szeroko rozumiana służba, akcja i działanie.

K. H.: Jaki jest zakres tej służby?

Ks. K. K.: Przede wszystkim jest to Służba Bogu na wspólnej modlitwie, Eucharystii, Adoracji Najświętszego Sakramentu oraz służba Ojczyźnie, wyrażo-

na w niesieniu pomocy bliźniemu oraz kształtowaniu postaw patriotycznych. Wszystkie te zadania podejmowane są w różnej postaci i formie w parafiach i diecezji.

K. H.: W takim razie może opowie nam Ksiądz, jak wyglądają zadania na diecezjalnym i parafialnym szczeblu tej organizacji.

Ks. K. K.: W naszej diecezji organizowane są spotkania modlitewne, m.in. w każdy pierwszy piątek miesiąca odbywa się adoracja Najświętszego Sakramentu połączona z sakramentem pokuty. Młodzież angażuje się w wolontariat czy organizację wydarzeń kulturalnych, takich jak koncerty kołęd czy wieczernice patriotyczne, które są organizowane każdego roku w rocznicę odzyskania przez Polskę Niepodległości. Jednym z ważniejszych wydarzeń organizowanych przez Zarząd Diecezjalny Stowarzyszenia jest tak zwany Diecezjalny Dzień Orłów (DDO).

K. H.: Czy może nam Ksiądz co kryje się pod DDO?

Ks. K. K.: DDO to comiesięczne spotkanie młodych z poszczególnych oddziałów parafialnych, podczas którego budowana jest wspólnota diecezjalna, a młodzi – poprzez udział w różnego rodzaju spotkaniach inte-

gracyjnych, warsztatach, rozmowach z ciekawymi ludźmi – uczą się, jak we współczesnym świecie być dojrzałymi chrześcijanami, troszczyć się o dobro drugiego człowieka i Ojczyzny. Wszystkie działania podejmowane przez KSM, chociaż nie zawsze mają wymiar czysto religijny, jak np. ogólnopolska akcja „Młodzi dla Środowiska”, w czasie której młodzi czyścili polskie rzeczki ze śmieci, zawsze czynione są w duchu chrześcijańskiej miłości do Boga i drugiego człowieka. Tak właśnie było od chwili wyłonienia z Akcji Katolickiej w 1934 roku Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Męskiej i Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Żeńskiej.

K. H.: Jak wygląda działalność KSM-u w diecezji oraz w naszej parafii?

Obecnie w diecezji funkcjonuje 6 oddziałów parafialnych KSM-u, do których po krótkiej przerwie w działalności dołączył oddział przy Sanktuarium w Oławie. W piątek 20 listopada, podczas nabożeństwa Słowa Bożego i peregrynacji relikwii bł. Karoliny Kózkówny, patronki KSM-u, prezes Zarządu Diecezjalnego KSM Archidiecezji Wrocławskiej – Szymon Opałka – odczytał uchwałę Zarządu Diecezjalnego o reaktywacji Od-

działu Parafialnego nr 13 w Parafii pw. NMP Matki Pocieszenia w Oławie, a tym samym powołał na nowo do życia oddział, który został otwarty w 2009 roku, a który w swojej historii ma krótki okres zawieszenia związany m.in. z brakiem opiekuna. Zanim jednak podjęta została uchwała o reaktywacji Oddziału w Oławie, musiało zostać powołane kierownictwo oddziału – wybrany prezes, jego zastępca, skarbnik i sekretarz, którzy wraz z księdzem – asystentem parafialnym będą koordynować działania KSM-u w parafii. Trwająca pandemia niestety utrudnia pełną reaktywację oddziału, chodzi m.in. o brak możliwości odbywania spotkań formacyjnych w innej formie niż tylko online. Obecna sytuacja uniemożliwia pozyskiwanie nowych członków, co nie zmienia faktu, iż oddział działa i funkcjonuje z tymi osobami, które dołączyły do niego we wrześniu i październiku. Przedstawiciele oddziału uczestniczą w spotkaniach liturgicznych organizowanych przez Zarząd Diecezjalny we Wrocławiu, czy też zaangażowali się w organizację wizyty św. Mikołaja w naszej parafii.

K. H.: Czy mimo tych wszystkich ograniczeń, które nas dotykają, macie jakieś plany na przyszłość?

Ks. K.K.: Oczywiście, w przyszłości chcielibyśmy spotykać się regularnie raz w tygodniu na spotkaniach formacyjnych oraz organizować wyjazdy integracyjne czy różnego rodzaju wydarzenia w parafii, jak np. nabożeństwa okolicznościowe, wieczernice patriotyczne, czy też

Podczas nabożeństwa Słowa Bożego dla kandydatów do sakramentu bierzmowania, Prezes Zarządu Diecezjalnego Szymon Opałka, odczytał uchwałę o reaktywacji Oddziału Parafialnego KSM w naszej parafii

spotkania integracyjne. W tym roku jako KSM planujemy zorganizować letnie kolonie dla dzieci i młodzieży w Jastarni. W ich przygotowanie w miarę swoich możliwości zaangażowana będzie młodzież uczestnicząca w spotkaniach KSM – poprzez tworzenie plakatu, projektu koszulek dla dzieci i też jako konsultanci programu, a w czasie trwania wyjazdu jako zespół muzyczny czy liturgiczny.

K. H.: Kto może należeć i dlaczego warto przyłączyć się do KSM-u?

Ks. K.K.: Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży zgodnie ze swoim Statutem zrzesza osoby w wieku od 15 do 30 lat, chociaż na szczeblu parafialnym są to głównie osoby w wieku późno szkolnym i uczniowie klas ponadpodstawowych. Poprzez działania podejmowane przez Stowarzyszenie, zarówno w wymiarze diecezjalnym, jak i parafialnym, młodzież ma możliwość rozwijać swoje talenty, poznawać nowych ludzi, kształtować swoją osobowość,

co także rozwijać wiedzę i umiejętności. Członkowie Stowarzyszenia uczą się odpowiedzialności za miejsce, w którym żyją i wspólnotę, którą tworzą. KSM to miejsce, gdzie uczy się służyć i służymy, ale także wspólnie się bawimy i przeżywamy wiele radosnych chwil, które na długo zostają w pamięci i pozwalają aktywnie i ciekawie spędzić czas, poczuć się potrzebnymi. Dzięki szerokiemu polu działań podejmowanych przez Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży, każdy znajdzie w nim miejsce i zadanie dla siebie. Osoby pragnące poznać bliżej KSM i do niego należeć zapraszamy do kontaktu z księdzem Kamilem Kasztelemanem w naszej parafii.

O wszystkich działaniach podejmowanych przez KSM można przeczytać na naszej stronie internetowej www.ksm-wroclaw.pl a także posłuchać w każdy drugi poniedziałek miesiąca o godz. 20.00, na antenie Radia Rodzina.

K.H.: Dziękuję za rozmowę
Rozmawiała Kamila Hamal

Uzdrowiajcie chorych

„Lekarze mówili mi, że stracę wzrok” – opowiadał mężczyzna, którego zabrałem na stopa. Od jego pobytu w szpitalu upłynęło kilka miesięcy, a jego oczy miały się całkiem dobrze.

Wskreszenie Łazarza – Duccio di Buoninsegna

Choroba, z którą się zmagał, była na tyle poważna, że trzydziestolatek musiał liczyć się z ewentualnością rychłego kalectwa. Czy wydarzył się cud? Dla Krzysztofa nie ma to większego znaczenia. W sposób pewny o nadzwyczajnej interwencji Boga możemy mówić tylko w przypadku, gdy uzdrowienie następuje bez pomocy lekarzy. Bardzo ściśle i surowe kryteria pozwalają uniknąć próżnej sensacji czy oszustw. Dlatego np. w sanktuarium Maryi Niepokalanie Poczętej w Lourdes we Francji, gdzie po objawieniach Matki Bożej wytrysnęło cudowne źródło, od połowy XIX w.

po dziś dzień za cudowne uznano zaledwie kilkadziesiąt z tysięcy odnotowanych uzdrowień.

Wbrew złym prognozom

Pan Krzysztof jedno wie na pewno: wbrew pesymistycznym prognozom wyzdrowiał. Stan zdrowia poprawił się diametralnie po wizycie szpitalnego kapelana, który udzielił mężczyźnie sakramentu namaszczenia chorych. Do jego istoty należy modlitwa o zdrowie, na wzór tego, co czynili apostołowie, a o czym pisał w swoim Liście św. Jakub Apostoł: „Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Koś-

cioła, by modlili się nad nim i namaścili go olejem w imię Pana...” (Jk 5,14). Do dziś Kościół tak czyni, bo taka jest wola samego Jezusa: „Uzdrowiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże” (Łk 10,9). A oni „wielu chorych namaszczeni olejem i uzdrowiali” (Mk 6,13).

W jednej z parafii, w której posługiwałem było mi dane towarzyszyć wspólnocie modlitewnej, która zmagająca się ze śmiertelną chorobą jednej ze swoich członkiń. Barbara miała kochającego męża i syna. Bardzo pragnęła żyć dla nich. Nierówna walka

z nowotworem była dla niej wielkim obciążeniem nie tylko fizycznym, ale także psychicznym i duchowym. Wraz z jej najbliższymi i całą wspólnotą modliliśmy się o zdrowie dla Basi. „Wszchemogący Boże, prosimy Cię, abysy dał życie i zdrowie tej, na którą w Twoje Imię wkładamy ręce” – słowa modlitwy kapłana w czasie sprawowania sakramentu namaszczenia wszystkim dodawały otuchy. Kilka tygodni później Basia przegrała walkę z rakiem i odeszła.

Jaki sens ma sakrament namaszczenia chorych i jakie są jego owoce? Każda łaska Boża, jak sama nazwa wskazuje, jest łaską. Na Panu Bogu nie można i nie wolno niczego wymuszać. Natomiast zawsze trzeba Mu ufać, zwłaszcza wtedy, gdy prowadzi nas odmienną drogą niż ta, którą my sami chcielibyśmy podążać.

„Do pani Józefy zostałem wezwany telefonicznie, w późny sobotni wieczór. Wokół babci zebrali się wszyscy domownicy. Wnuczka pielęgniarka podłączyła kroplówkę. We wspólnocie wielopokoleniowej rodziny dokonano się sakramentalne misterium namaszczenia. Nie wiem, dlaczego na odchodnym powiedziałem, że długo jeszcze będą cieszyć się obecnością babci. Minęło kilka lat. Co miesiąc bywam u pani Józefy, przynosząc Komunię Świętą. Leży, słucha radia, modli się, cieszy się obecnością prawników. Życie naznaczone cierpieniem uwięzienia w łóżku. Podziwiam, z jaką cierpliwością znosi swoje unieruchomienie i dramatyczne skurczenie się świata. Sakrament namaszczenia stał się dla niej źródłem duchowej siły

i ulgą w cierpieniu, przed którym uciec się nie da.” Zamieszczono przez ks. Tomasza Horaka na portalu opoka.org.pl świadectwo przypomina o bardzo ważnym i fundamentalnym dla chorego skutku tego sakramentu. Ważniejsze od fizycznego jest zdrowie duchowe, które pozwoli nam przejść ufnie i z wiarą przez doświadczenie choroby, cierpienia, starości i w końcu śmierci.

Nie przyjmuj bez potrzeby

Kiedy prosić o ten sakrament? To może najpierw powiedzmy, kiedy go nie przyjmować. Nie jest dobrze, gdy ktoś przystępuje do namaszczenia, bo np. w dzień chorego podczas nabożeństwa przystępują wszyscy. Jeśli jestem zdrowy, to nie ma powodu, abym prosił o zdrowie, raczej powinienem wtedy za nie dziękować. Dalej, od osoby chorej, ale przytomnej wymaga się, aby w chwili przyjmowania sakramentu była w stanie łaski uświęcającej. Stąd np. nie wolno go udzielić osobie żyjącej w zwią-

ku niesakramentalnym, poza wypadkiem zagrożenia życia.

Okolicznością, która oczekuje wsparcia Chrystusa i Kościoła, jest podeszły wiek i związane z nim niedomagania. Ufna modlitwa prowadzi człowieka do postawy zawierzenia Bogu i przygotowuje na czas przejścia do wieczności.

O sakrament warto prosić wtedy, gdy mamy udać się na operację czy poważny zabieg. Można go powtórzyć, gdy nasz stan zdrowia ulega zmianie: pogorszeniu, ale i poprawie.

Przejawem wielkiego miłosierdzia ze strony Chrystusa jest to, że namaszczenie chorych jako owoc przynosi także odpuszczenie grzechów w przypadku osób nieprzytomnych lub tych, z którymi kontakt jest utrudniony. To właśnie z tej przyczyny namaszczenia może udzielić tylko kapłan: biskup lub prezbiter, natomiast nie może tego uczynić diakon czy osoba świecka.

ks. Jakub Łukowski

WIZYTA DUSZPASTERSKA 2021

Ze względu na zaistniałą sytuację pandemiczną w tym roku, wzorem chrześcijan basenu Morza Śródziemnego, nastąpi przesunięcie wizyty duszpasterskiej na okres wielkanocny. Proponowane jest Błogosławieństwo Zmartwychwstałego Jezusa domów i mieszkań wierzących.

Informacje o szczegółach wizyt będą podawane w późniejszym terminie.

Kalendarium 2020

1.01 – zakończenie 42. Europejskiego Spotkania Młodych Taizé we Wrocławiu.

6.01 – Orszak Trzech Króli. Wyjście spod sanktuarium NMP Matki Pocieszenia, przejście ulicami miasta do kościoła pw. Miłosierdzia Bożego, koncert kolęd w wykonaniu Grzegorza Paczkowskiego – polonisty i poety z Warszawy.

24 i 25.02 – całodzienna Adoracja Najświętszego Sakramentu w kaplicy Matki Bożej Pocieszenia. Duchowe przygotowanie do Wielkiego Postu.

26.02 – **Środa Popielcowa** – rozpoczęcie czterdziestodniowego okresu przygotowania do świąt wielkanocnych.

Marzec 2020 – udzielenie dyspensy od uczestnictwa w niedzielnej Mszy św. osobom w podeszłym wieku, wiernym, którzy mają objawy infekcji, dzieciom i młodzieży szkolnej oraz dorosłym, któ-

rzy sprawują nad nimi bezpośrednią opiekę, a także osobom, które czują obawę przed zarażeniem.

Zawieszenie wszystkich aktywności w parafii; kursu przedmałżeńskiego, spotkań biblijnych, zbiórek i służenia Liturgicznej Służby Ołtarza, prób scholi dziecięcej i dorosłych.

Odwotanie rekolekcji parafialnych i zmiany tajemnic Żywego Różańca.

Zawieszenie odwiedzin chorych.

18.03 – **20.03** podjęcie decyzji o odprawianiu Mszy św. bez udziału wiernych

21.03 – odprawianie Mszy św. z udziałem wiernych, przy ograniczeniu do 50 osób.

25.03 – odprawianie Mszy św. i nabożeństw przy udziale maksymalnie 5 osób.

Udzielenie dyspensy od obowiązku uczestniczenia we Mszy św. w niedziele i inne dni świąteczne nakazane wiernym Archidiecezji Wrocławskiej i wszystkim przybywającym na jej terytorium,

5.04 – **Niedziela Palmowa** – celebrowanie liturgii wg zaleceń ks. abp Józefa Kupnego odbyła się – bez procesji i modlitwy nad palmami; rozpoczęcie transmisji mszy świętych i nabożeństw z naszego sanktuarium za pośrednictwem kanału <https://www.youtube.com>.

9.04 – **Wielki Czwartek** – rozpoczęcie się Triduum Paschalnego w celebracjach mogło uczestniczyć maksymalnie 5 osób. Podczas liturgii wieczerzy paschalnej nie było obrzędu obmycia nóg i ciemnicy, a po liturgii nie było Adoracji Najświętszego Sakramentu.

10.04 – Wielki Piątek – skromny Grób Pański, liturgia Męki Pańskiej, adoracja Krzyża w formie przykłonienia lub skłonu, z zachowaniem bezpiecznej odległości. Po liturgii adoracja Najświętszego Sakramentu do godz. 22.00.

11.04 – Wielka Sobota – brak tradycyjnego błogosławieństwa pokarmów w kościołach lub poza nim, brak adoracji Najświętszego Sakramentu przy Grobie Pańskim.

Wigilia Paschalna – rozpoczęcie liturgii o godz. 20.30 brak ogniska i procesji z Paschałem, w liturgii chrzcielnej pominięcie poświęcenia wody i pokropienia wiernych, brak procesji rezurekcyjnej na zakończenie liturgii sobotniej i w Niedzielę Zmarłychwstania.

Świąteczny numer czasopisma „Sanktuarium Oławskie” dostępny był jedynie w internecie.

Od 20 kwietnia – publikacja nowego rozporządzenia państwowego. 1 osoba na 15 m². W naszym sanktuarium mogło jednorazowo uczestniczyć w nabożeństwie 50 osób, w kościele św. Józefa 14 osób, z zachowaniem odpowiedniej odległości między osobami.

8.05 – wydanie dekretu umożliwiającego LSO powrót do służby przy ołtarzu.

17.05 – wprowadzanie nowych zasad dotyczących liczebności w obiektach kultu religijnego. W sanktuarium mogło jednorazowo uczestniczyć 74 osoby, w kościele św. Józefa – 21 osób, w kościele św. Rocha – 12 osób i w Ścinawie Polskiej – 15 osób, z zachowaniem 2-metrowej odległości między sobą.

31.05 – Niedziela Zesłania Ducha Świętego uroczyste obchody 25-lecia kapłaństwa Księdza Proboszcza Tomasza Czabatora; msza prymicyjna księdza Marcina Józefczyka; zniesienie limitów dotyczących ograniczeń liczby ludzi w kościołach.

1.06 – wznowienie działalności Specjalistycznej Poradni Rodzinnej.

11.06 – uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – „Boże Ciało” – organizacja procesji na terenie przykościelnym z zachowaniem przepisów państwowych dotyczących zgromadzeń poza obiektem kultu.

5.07 – skierowanie przez Kurię Metropolitalną do wakacyjnej pomocy duszpasterskiej w naszej parafii ks. Przemysław Przyśląka.

26.06 – Msza św. i nabożeństwo dziękczynne za rok szkolny i katechetyczny.

2.08 – 40. Piesza Pielgrzymka z Wrocławia na Jasną Górę. Ze względu na pandemię miała ona wyjątkowy, sztafetowy charakter. Grupa Oławska przeszła wyznaczony odcinek trasy z Oleśnicy do Namysłowa. Ze względu na koronawirusa nasze miasto reprezentowała grupa 50 osobowa z zachowaniem zasad higieny, 1,5-metrowego dystansu i obowiązkiem noszenia maseczki. W tym czasie odbywały się spotkania dla duchowych pielgrzymów w kościele pw. Świętego Józefa.

22.08 – Pielgrzymka Wspólnot Żywego Różańca i Czcieli Maryi w naszym sanktuarium.

22.08 – odpust w kościele św. Rocha.

30.08 – Pierwsza Komunia Święta uczniów klasy; 3b i 3a ze szkoły podstawowej nr 1.

31.08 – powitanie we wspólnocie parafialnej nowego księdza wikariusza Kamila Kasztelana oraz diakona Arkadiusza Rurańskiego. Podziękowanie za służbę kapłańską na rzecz naszej parafii i pożegnanie ojca Krzysztofa Sikory i ks. Przemysław Przyśląka.

31.08 – msza św. z okazji 40. rocznicy powstania NSZZ SOLIDARNOŚĆ uroczyste wniesienie relikwii bł. ks. Jerzego Popiełuszko, legendarnego Kapelana Solidarności.

5.09 – uroczystości odpustowe w sanktuarium. Mszy św. przewodniczył i kazanie wygłosił ksiądz Marcin Józefczyk, neoprezbiter. Po Mszy św. odby-

ła się procesja z Najświętszym Sakramentem – ze względu na Covid-19 nie było procesji ulicami miasta.

Od września – wznowienie działalności Specjalistycznej Poradni Rodzinnej.

26.09 – Sakramentu Bierzmowania udzielił ks. bp. Jacek Kiciński. Umieszczenie relikwii bł. ks. Jerzego Popiełuszki przy obrazie NMP Matki Pocieszenia.

27.09 – Pierwsza Komunia św.

7.10 – modlitwa różańcowa oraz Msza św. poświęcona NMP Różańcowej, której przewodniczył ks. dr Piotr Sierchuła; moderator diecezjalny Duszpasterstwa Nauczycieli i Wychowawców. Ze względu na koronawirusa nie było procesji ulicami naszego miasta, jedynie wokół sanktuarium.

17.10 – odwołanie Pieszej Pielgrzymki do Grobu św. Jadwigi w Trzebnicy.

15.10 – zmiana sposobu funkcjonowania Specjalistycznej Poradni Rodzinnej porady udzielane w formie telefonicznej lub *on-line*.

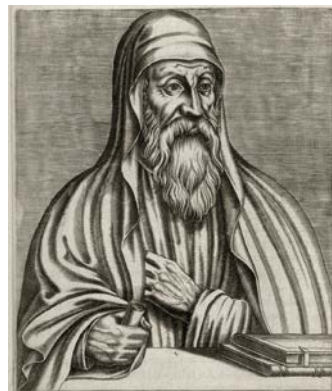
25.10 – zmiana limitów osób: sanktuarium – 120 osób, kościół św. Józefa – 30 osób, kościół św. Rocha – 24 osoby, kościół w Ścinawie Polskiej – 24 osoby.

1.11 – uroczystość Wszystkich Świętych. Msze św. odbyły się według porządku niedzielnego; decyzją Premiera RP od 31.10 do 2.11. 2020 r., ze względu na epidemię, cmentarze zostały zamknięte dla wiernych.

Kalendarium 2020 – dokończenie na s. 14

Orygenes o Piśmie Świętym

(cz. 17)

Istnieje ktoś taki, kto potrafi ocenić piękno twarzy, to znaczy jeśli jest „człowiekiem duchowym, który potrafi rozsądzić wszystko” (1 Kor 2,15.14). Ludziom zmysłowym kłamliwe sofizmaty wydają się piękniejsze od prawdziwej nauki. [428]

Zapytasz, czy ci, których wprowadził na wysoką górę, ujrzeni Go, gdy się przemienił wobec nich (Mt 17,2), w „postaci Bożej” (Flp 2,6), w jakiej istniał przedtem, tak iż dla tych na dole miał „postać sługi” (Flp 2,7). Lecz te rzeczy masz rozumieć, jeśli możesz, w sposób duchowy, jednocześnie zwracając uwagę na to, że nie powiedziano po prostu: „przemienił się”, lecz z koniecznym dodatkiem, który jest i u Mateusza, i u Marka; „**przemienił się wobec nich**”. Jeśli chcesz ujrzyć przemienienie Jezusa „wobec” tych, którzy weszli na wysoką górę osobno, razem z Nim.

Zobacz jak Jezus jest rozumiany w Ewangeliach: w sposób prosty i "według ciała" (2 Kor 5,6) poznają Go ci, którzy nie wstępują na wysoką górę mądrości, przez wzniosłe czyny i słowa; **ci zaś co wstępują, poznają Go już nie według ciała (2 Kor 5,6), kontemplują go według swojej wiedzy „w postaci Bożej” (Flp 2,6)**. „Twarz Jego zajaśniała jak słońce, ale także „odzienie Jego”, dla tych, których zaprowadził „na wysoką górę, osobno”, staje się „białe” jak światło. Odzieniem Jezusa są jednak Pisma i litery Ewangelii, w które się ubrał. [429]

A oto zasłona przybytku rozdarła się na dwoje z góry na dół (Mt 27,51).

Dopóki Jezus nie przyjął śmierci za ludzi, pozostając „oczekiwaniem pogan” (Rz 49,10) zasłona zakrywała wnętrze świątyni. Zasłona wewnętrzna, która zasłania miejsce świętych, i druga zasłona, zewnętrzna przybytku czy świątyni; obie były symbolem świętego Przybytku, który na początku przygotował Ojciec. **Jedna z zasłon rozdarła się na dwoje z góry w dół wówczas, gdy Jezus zawołał donośnym głosem i wyzionął ducha (Mt 27,50)**. Rozdarła się z góry w dół zasłona zewnętrzna po to, aby od początku świata aż do dołu, to znaczy do jego końca, po rozdarciu zasłony ujawnione zostały tajemnice, które słusznie były ukrywane aż do przyjścia Chrystusa. [...]

Stopniowo jesteśmy prowadzeni do poznania nowych spraw, dlatego rozzerwana zostaje z góry na dół zasłona zewnętrzna, a **gdy nadejdzie to, co doskonałe**, i ujawnione zostaną pozostałe sprawy, wówczas usunięta zostanie i druga zasłona, abyśmy mogli ujrzeć również to, co za nią jest ukryte – **prawdziwą arkę przymierza**, istotny sens natury oraz manę złożoną w złotym naczyniu. [430] Istnieje Prawo obejmujące cień przyszłych dóbr objawionych za pośrednictwem Prawa głoszonego zgodnie z prawdą. **Ewangelia głosi naukę o cieniu tajemnic Chrystusa, a wszystkim się wydaje, że je już znają**. To zaś, co Jan nazywa „wieczną Ewangelią” (Ap 14,6), a co słusznie mogłoby się zwać „Ewangelią duchową” (1 Kor 13,12), jasno pokazuje również tajemnice ukryte przez Jego słowa oraz sprawy, których zagadkami były Jego uczynki.

Prawo zawiera cień przyszłych dóbr (Hbr 10,1).

Czy szabaty zawierają cień przyszłych spraw w tym sensie, że prawda tego cienia dokonała się podczas przyjścia Chrystusa, czy też dokona się w przyszłym wieku. [432] W Liście do Rzymian mówi, że Prawo nie jest usuwane lecz potwierdzone, natomiast w drugim liście do Koryntian pisze tak:

Lecz jeśli posługiwanie śmierci utrwalone literami w kamieniu dokonywało się w chwale, tak iż synowie Izraela nie mogli spoglądać w oblicze Mojżesza z powodu chwały jego oblicza, to o ileż bardziej w chwale będzie posługiwanie Ducha? (2 Kor 3,7-8). Dlatego sam Pan powiedział: **Nie przyszedłem, aby usunąć Prawo, ale aby je wypełnić (Mt 5,17).** [433]

Chrystus „nie zasłonił swej twarzy przed zniewagami i opluciem” (Iz 50,6) po to, aby Jego oblicze zostało otoczone większą chwałą, niż zostało nią otoczone oblicze Mojżesza; aby otoczone zostało tak wielką chwałą, iżby z tym Jego uwielbieniem zniknęła chwała Mojżesza, tak jak światło lampy niknie w blasku słońca. [434] Oczyszczony umysł, wykracza ponad wszelkie sprawy materialne, zostaje ubóstwiony przez to, na co patrzy, aby mógł dokładnie ujrzeć wizję Boga. Trzeba stwierdzić, iż tak zostało otoczone chwałą oblicze człowieka, który oglądał Boga, który rozmawiał z Nim i który doznał takiej wizji, jak w pewnym sensie zostało otoczone chwałą oblicze Mojżesza. W takim sensie również Apostoł wyrzekł zdanie: **My wszyscy z odsłoniętą twarzą oglądając jak w zwierciadle chwałę Pańską przemieniamy się w ten sam obraz (2 Kor 3,18).** [435]

Powiada Jan: **Ta moja radość doszła do szczytu (J 3,29)**, gdy wszyscy odchodzą do Jezusa. Przyszedłem na świadectwo dla Niego, aby wszyscy uwierzyli w Niego przeze mnie (J 3,30). I dlatego chwała, przez Mojżesza przygotowana w Prawie, nie zawierała w sobie wskazówki co do jej rozumienia; wskazuje na to świadectwo tego, który tak powiedział do Natanaela:

Znaleźliśmy Tego, o którym pisał Mojżesz i prorocy, Jezusa z Nazaretu (J 1,45);

apostołowie oświeceni przez Prawo i proroków dostrzegli blask tej chwały, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca. **My zaś z odsłoniętą twarzą wpatrujemy się w chwałę Pańską i w tym samym obrazie przemieniamy się z chwały w chwałę, jakby przez Ducha Pańskiego (2 Kor 3,18).** [437] Jeśli więc świat nie poznał Syna – **bo był na świecie i świat powstał przez Niego, ale świat Go nie poznał (J 1,10)** – to Syn nie został jeszcze otoczony chwałą w świecie. Jeśli więc świat nie poznał Syna – (J 1,10) to Syn nie został jeszcze otoczony chwałą w świecie; stanowiło ujmę dla świata, który Go chwałą nie otoczył. Kiedy zaś Ojciec niebieski odkrył poznanie Jezusa tym, którzy ze świata pochodzą, wówczas Syn Człowieczy został otoczony chwałą w tych, którzy Go poznali. [438] **Życie w Duchu. Bóg jako Duch. Jezus powiedział: Jeśli nie odejdę, Duch Święty nie przyjdzie do was.** To wewnętrzne zastosowanie objawienia SŁOWA jako ducha oznacza przekształcenie grzesznego, cielesnego człowieka w świątynię Boga Ojca. Dopiero w chrześcijaństwie zostało objawione, co rzeczywiście oznacza, iż Bóg jest duchem.

Człowiek zmysłowy nie pojmuje tego, co jest z Ducha Bożego, bo głupstwem mu się to wydaje i nie może tego poznać, bo tylko duchem można to rozsądzić (1 Kor 2,14) – uważa Celsus, że w poglądzie, iż Bóg jest Duchem, nie różni się od stoików greckich, którzy nauczają, że Bóg jest duchem przenikającym wszystko i wszystko w sobie zawierającym. Istotnie, Opatrzność Boża przenika wszystko, ale nie ta, jak duch stoicki; Opatrzność zawiera w sobie wszystko, czym się opiekuje, ale nie tak, jak moc Boża, która obejmuje to, co się w niej zawiera. [439]

*Dalszy ciąg w następnym numerze
Opracowała Krystyna Pirożek,
Źródło: „Orygenes Duch i Ogień”*

Zanim się narodziłeś...

„Życie ludzkie jest święte i nienaruszalne w każdej chwili swego istnienia, także w fazie początkowej, która poprzedza narodziny. Człowiek już w łonie matki należy do Boga, bo ten, który wszystko przenika i zna, tworzy go i kształtuje swoimi rękoma, widzi go, gdy jest jeszcze małym, bezkształtnym embrionem, i potrafi w nim dostrzec dorosłego człowieka, którym stanie się on w przyszłości i którego dni są już policzone, a powołanie już zapisane w «w księdze żywota»”. [Jan Paweł II, *Evangelium vitae* 61]

Zauważyłam, że kuchnia stanowi jedno z najczęściej odwiedzanych miejsc w okresie przedświątecznym. Celem wizyt jest nie tyle degustacja, co zapewnienie sobie dostępu do piekarnika będącego gwarancją udanego wypieku. W efekcie ten, popularny dla domowników teren, zostaje powoli, ale skutecznie rozdeptywany, zanika panująca w nim względna cisza, a jedyny mieszkający przy garnkach gatunek endemiczny zostaje spłoszony. Co zrobić, jeśli gatunek musi wrócić, bo stoi na straży tradycji i jest gwarantem stałości świątecznego menu? Jedyнным sensownym sposobem na rozładowanie przedświątecznego zatłoczenia w tym pachnącym karpiami i kutią przybytku, jest wprowadzenie zmianowości na stanowisku pracy... Grubo po północy schodzę z nocnej zmiany, szukając krótkiego wytchnienia przed snem. Nadziewam się na pudełko ze zdjęciami dzieci: pasowanie na ucznia, przedstawienie w przedszkolu, sanki, porodówka, chrzest przy parafialnej chrzcielnicy. Zaraz po świętach muszę kupić album i wrócić do chronologii...

Starsi o 266 dni

Co roku z entuzjazmem obchodzimy Boże Narodzenie, skupiając swoją uwagę na narodzinach Dziecka. W powszechnej świadomości to właśnie dzień narodzin jest radosnym wydarzeniem. Mówimy o cudzie narodzin, co roku świętujemy urodziny i liczymy lata od tego znaczącego dnia. Data urodzenia stanowi ważny punkt odniesienia w naszym ziemskim bytowaniu. Dzień narodzin nie jest jednak pierwszym dniem naszego życia na tym świecie. Początek istnienia każdego człowieka miał miejsce jakieś 38 tygodni przed narodzeniem, w chwili poczęcia. Przez całe wieki moment ten oraz cały następujący po nim rozwój człowieka w łonie matki był owiany tajemnicą i niewidoczny dla ludzkich oczu. Dlatego też psalmista mógł wołać tylko do Boga: „Kiedy w ukryciu powstawałem, oczy Twoje już wtedy mnie widziały” [por. Psalm 139]. Dzisiaj trudno w to uwierzyć, ale do połowy XX wieku nie istniała możliwość obejrzenia dziecka przed narodzinami. Dopiero wynalezienie ultrasonografu i upowszechnienie badań USG w ginekologii

Zdjęcie USG 3D. Piąty tydzień ciąży, wielkość dziecka – 5,1 cm

i położnictwie pozwoliło człowiekowi zobaczyć to, co przez lata było przed nim zakryte i odkryć, przynajmniej częściowo, tajemnice życia prenatalnego. Dzięki rozwojowi genetyki, medycyny i psychologii prenatalnej wiemy coraz więcej o rozwoju dziecka jeszcze nienarodzonego.

Przeprowadzka

Od poczęcia rozpoczynają się dzieje życia człowieka, którego szczególne cechy świadczące o jego odrębności i wyjątkowo-

ści są w tym momencie określone. W tej chwili to nie tylko kwestia wiary, ale też naukowych faktów. W jednym małym embrionie istnieje dokładny program genetyczny – jakieś 100 tysięcy specyfikacji skodyfikowanych w genach – decydujący o tym, kim on będzie. Rozwija się on sam z siebie dzięki samosterującym procesom wzrostu ukrytym w jego ciele¹.

¹ G. Górny, *Zbrodnia i medycyna*, wyd. AA, Kraków 2020, s. 31–32.

Od tej chwili rozpoczyna się życie, które nie jest życiem ojca ani matki, ale nowej, unikalnej ludzkiej istoty, obdarzonej przez Boga duszą nieśmiertelną. Nie stanie się nigdy człowiekiem, tym bardziej w chwili narodzin, jeśli nie jest nim od momentu poczęcia². Potrzebuje czasu, tlenu i pokarmu, aby każda z jego wielkich potencjalnych

² Jan Paweł II, *Evangelium vitae* 60.

cech ukształtowała się i mogła być w pełni wykorzystana w przyszłości. Kiedy jest gotowa do narodzin, wysyła sygnał. Narodziny są więc w pewnym sensie przeprowadzką, zmianą miejsca zamieszkania kogoś, kto dawno zdążył się zadomowić w tym świecie i w międzyczasie powiększył swą masę 11 milionów razy.

Marzena Peregudowska
Fot. archiwum

Kalendarium 2020 – dokończenie

20.11 – odczytanie uchwały prezesa Zarządu Diecezjalnego Szymona Opałki o reaktywacji Oddziału Parafialnego KSM nr 13 w naszej parafii.

W listopadzie – zakończenie remontu wschodniej ściany szczytowej naszego sanktuarium.

29.11 – rozpoczął się adwent, radosny czas oczekiwania na Boże Narodzenie.

3.12 – konferencja o Maksymiliana Sępnią OSPPE o zagrożeniach duchowych dzieci i młodzieży.

13.12 – niedziela Gaudete – Adwentowy Dzień Skupienia. Na wszystkich Mszach św. głoszona była nauka rekolekcyjna, a o godz. 18.00 odbyło się nabożeństwo Słowa Bożego ku czci NMP. Modlitwie przewodniczył ks. Andrzej Olejnik.

W grudniu – zakończono remont sali LSO.

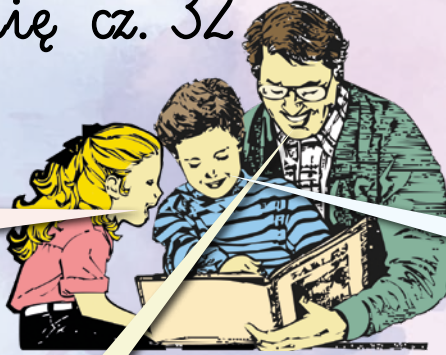
24.12 – Pasterka w sanktuarium NMP Matki Poieszenia.

30.12 – zmarł ks. prałat Stanisław Bijak, wieloletni dziekan oławski oraz proboszcz parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Oławie.

31.12 – nabożeństwo kończące rok kalendarzowy oraz Msza św.

Julek i Julianka z dziadkiem Eustachym poznają Biblię cz. 32

Dziadku,
opowiedz historię
Anny

I co?

Anna bardzo pragnęła mieć
dzieci i nawet złożyła Bogu ślub,
że jeżeli On jej pobłogosławi, odda
swoje dziecko na służbę Bogu.

Pan Bóg
oczywiście
wysłuchał
jej prośby?

Oczywiście,
ale Anna pamiętała
o swojej obietnicy i Samuel
został w świątyni, gdzie miał
mieszkać i pomagać kapłanowi
Helemu. Pewnej nocy podczas
snu Samuel usłyszał, że
ktoś go woła.

Musiał
się bardzo
cieszyć?

Tak, Anna
urodziła synka –
Samuela.

Pewnie Heli
wystawił go
na próbę?

Samuel też tak
myślał, ale okazał
się, że to sam Bóg
wołał chłopca i powierzył
mu boskie tajemnice.
Gdy dorósł, został
powiernikiem Pańskim
i ostatnim Sędzią
Izraela.

O tym, jak Samuel namaścił
swego następcę, opowiem
następnym razem. Teraz zdradzę
wam tylko, że nie będzie już
sędziego, tylko król.

Ostatnim?!
To kto był jego
następcą?

Król?

*Minał kolejny rok. Mimo trudności, dotrwaliśmy do świąt Bożego Narodzenia.
Czy pamiętasz, dlaczego świętujemy tak wielkie wydarzenie?
Tego dnia narodził się Jezus – Bóg stał się człowiekiem, żeby nas uratować.*

Uwaga! Uwaga! Konkurs!

Mam dla ciebie niecodzienne zadanie!

W tym roku chciałabym, byś spróbował napisać tekst chociaż jednej zwrotki kolędy. Najlepsze z nich nagrodzimy. Na teksty czekamy do końca stycznia 2021 r.

Święta Narodzenia Pańskiego są wielkim CUDEM!

Pragnę, żebyś zobaczył ten cud w drugim człowieku
oraz żebyś zapamiętał słowa św. Matki Teresy z Kalkuty.

Zawsze, ilekroć uśmiechasz się
do swojego brata
i wyciągasz do niego ręce,
jest Boże Narodzenie.

Zawsze, kiedy milkniesz, aby wysłuchać,
jest Boże Narodzenie.

Zawsze, kiedy rezygnujesz z zasad,
które jak żelazna obręcz uciskają ludzi
w ich samotności,
jest Boże Narodzenie.

Zawsze, kiedy dajesz odrobinę nadziei „więźniom”,
tym, którzy są przytłoczeni ciężarem fizycznego,
moralnego i duchowego ubóstwa,
jest Boże Narodzenie.

Zawsze, kiedy rozpoznajesz w pokorze,
jak bardzo znikome są twoje możliwości
i jak wielka jest twoja słabość,
jest Boże Narodzenie.

Zawsze, ilekroć pozwolił, by Bóg
pokochał innych przez ciebie,

Zawsze wtedy,
jest Boże Narodzenie.

* * *

siedzimy przy pięknym
wigilijnym stole
patrzę na radosne
twarze moich bliskich

cieszy mnie ich radość
kojący jest ich uśmiech

patrząc na nich
błagam Boga
by zabrał
mnie pierwszego

by mnie wezwał

zostawiając im radość
swojego narodzenia

* * *

Jest biało
świat śniegiem
przykryty
jak obrusem stół
co gości zaprasza

Jest biało
na horyzoncie
nie ujrzyś gwiazd
osłoniętych górą
czystego bólu

Jest biało
od łez
niebo chyli
mętne czoło
śniegiem płacze

Jest biało
a tu tylko ty
i ludzkich głów
bezkształtna masa
ciągnie w dół

Jest biało
ze szczytów
udręki poczynając
kończąc na granicy
urwiska żalu

Jest biało
czysto i świeżo
jest tak paradoksalnie
na dno tej góry ciągnąc
zwycięzasz i dostajesz

Jest biało
trwaj mimo
niepowodzeń
porażek
nieskuteczności

kl. Dawid Marcinów

INTENCJA EWANGELIZACYJNA – BRATERSTWO LUDZIE

Aby Pan dał nam łaskę, byśmy żyli w pełnym braterstwie z braćmi i siostrami z innych religii, modląc się za siebie wzajemnie, z otwartością na wszystkich.

Adoracja Najświętszego Sakramentu
kościół pw. św. Józefa
9.30–17.00

WYDAWCA:
Rzyskokatolicka Parafia NMP Matki Pocieszenia
Sanktuarium Maryjne
ks. Tomasz Czabator
pl. św. M.M. Kolbego 1, 55-200 Oława

REDAKCJA:

REDAKTOR NACZELNY
ks. Tomasz Czabator
SEKRETARZ REDAKCJI
Agnieszka Gołąbek
REDAKTOR GRAFICZNY
Ewa Praża

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Kamila Hamal,
Joanna Kowalczyk,
ks. Jakub Łukowski,
Marzena Peregudowska,
S. Krystyna Pirożek,
Aleksandra Roźniatowska
kl. Piotr Paweł Spaliński

ZDJĘCIA:

I str. okł.: kolaż Ewa
Praża, Waqutiar
Rahaman Pixabay;
Agnieszka Gołąbek,
Grzegorz Pawlak,
Archiwum parafii,
Pixabay

Rzymskokatolicka Parafia NMP Matki Pocieszenia Sanktuarium Maryjne

pl. św. M.M. Kolbego 1

tel. 71 313 22 41

www.sanktuariumolawa.ns48.pl

www.facebook.com/sanktuariumolawa

e-mail: sanktuarium.olawa@archidiecezja.wroc.pl

Msze Święte w Sanktuarium:

niedziela: 7.00; 8.30; 10.00; 11.30; 13.00; 19.00

sobota: 12.00 (kaplica Matki Bożej Pocieszenia); 18.00

poniedziałek–piątek: 6.30; 18.00

Nowenna do Matki Bożej Pocieszenia we wtorek: 17.30

Ścinawa Polska – niedziela: 9.30

Ścinawa – niedziela: 10.45

Kościół św. Józefa: poniedziałek–piątek: 9.00;

niedziela: 8.00, 12.00; święta: 8.00;

Kościół św. Rocha: sobota 8.00.

Ofiary na renowację naszego Sanktuarium można

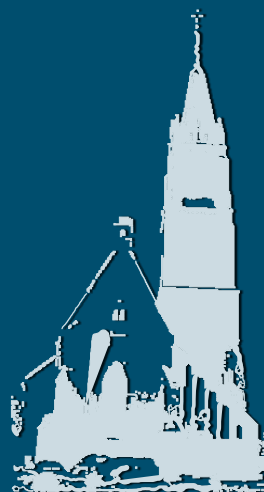
dokonywać na konto parafii:

– Bank Spółdzielczy w Oławie

66 95850007 0010 0017 2244 0001

– Bank BNP Paribas 15 2030 0045 1110 0000 0211 4920

tytułem: darowizna na cele kultu religijnego.

Ofiary na odbudowę kościoła pw. św. Józefa w Oławie

numer konta: 11 9585 0007 0010 0017 2244 0021

tytułem: darowizna na cele kultu religijnego – odbudowa kościoła św. Józefa w Oławie

Na okładce

BOGURODZICA DZIEWICA BOGIEM SŁAWIENA MARYJA...

1 stycznia obchodzimy uroczystość

Świętej Bożej Rodzicielki Maryi.

Spośród wszystkich Jej przymiotów

na pierwszym miejscu trzeba wymienić

Jej Boskie macierzyństwo.

Nie tylko można, ale należy Maryję nazywać

Matką Bożą, Bogurodzicą (greckie *Theotokos*).

W tle okładki najstarszy znany zapis tekstu *Bogurodzicy* z 1407 roku, umieszczony na tylnej wyklejce zbioru kazań łańskich skopiowanych przez wikarego w Kcyni na Pałukach, Macieja z Grochowa.